

See the Peyron from Anglica

1854

Hedvig den 31 Oct. 59.

min sinne har varit länge varit
förberett på en gemenskap
förändring. du hade med många
från i minnertens förman och
Frakens samtal bevarat som
den värme dogg, som gifvit dem
lif, och nu sist varit det Jesus
kallade till sin omvänd som
lik salens ströta kom den svaga
vesten att stå ut i blomman.
måne det bli en ewighetssalonna.
den baken, Fraken gaf mig som
och var förberedd utan blott oför-
stå från begrepp af Rosemies bidrag
omdöligt mycket att reda minas
begrepp om hvad som hörde
till omvändelsen, och märkvar-
digt nog att allt detta som förut
föreföll mig så inväsladt och
obegripligt blef nu så klart för
mig att jag endast undrade på
hur jag så länge kunnat vara
blind för dess enkelhet. Jag
behöfver ju blott veta att jag
är en eländig syndare, och tro
att Jesus frälsat mig, och sedan
bejda denna frälsare ge mig
en ny sinne och bättringens
kraft. - Ett annat är besaken
för hvilka jag ännu ej gjort
mig riktigt reda. -

Ida! min gode älskade syster!
Allting som har du med innerligt
bön bedit till Gud att han måtte
uppreka mig din syster, min
minne villkunnigari, lifnads och
äterföra mig till det lilla antalet
som ständigt sin lifssinid underhåll
sinner lefde och dog i honom - alla
är du bedit att din Angelique
skulle bli värd sitt namn af Christo
ten och måtte få erfara den högsta
fred och lycka här på jorden som
inneslutas i tron på Jesus. - Ida,
du har ej bedit förgifves dina min-
nens bön för mig, - nu förad
kan jag tacka dig Ida för dessa
kärleksfulla böner, nu då jag
får en aning om hvad ett lif
i Gud vill säga, nu då jag kännt
den gästlige fred som Christen un-
nit afverat mig arma, nu då jag
känner kraft och frimodighet
till strid och försakelser, nu då
jag hoppas vara inträdde på
den raka omvändelsens och nya
födelsens - som du länge varit
i. Ida, dig kan jag tacka för din
kärlek - men skall väl mig som
kunna tacka Gud för hans?

Min älskade systers, gifning skulle
jag försöka beskriva för dig när
och huru denna stora förändring
försiggau inom mig; - jag måste
själf nästan inget säga derom förut
jag efter min återkomst i lördags
härde ett helt nytt lif för mig,
nya åsikter, nya tycken, nya
de gamla, ny kraft och glädje genom
strömmen mig! - Hur outslutligt stor är
ej Guds nåd! - när jag ser och tänker
på dessa 20 år, jag framstefat hur
många mig ej på hvarje sida af min
lefnats bok vittnen om hur Guds
öga varit öfver mig och Hans kär-
lekshand dragit mig på tusentals
lita sätt till sig; - hvad vill han
annu angöra mig lycklig! o. med
sinne hjerta förnöds och fred, och han
hur har jag ej gjort mig undan
för hans kärlek, gjort mig undan
för min egen sällhet i drömmar,
'Aeb!' måtte jag nu vara så fängad
af Hans nåd att intet vilt i världen
mer kan skilja mig från honom, jag
har ej om lugn och lycka, jag vet
dessa både skatter äro ej jordens äga-
delar - jag har blott att bli
staf i tron på Jesus; - med den bönen
när bedes af oss båda; -

Jag tror jag skulle kunna med en enda
~~ett~~ ord uttrycka huru skönheten be-
stär emellan mitt förut och nu lif,
dessa ord är det så att man så för-
stodde ordet tro. Du vet om I de
och oaktat att mitt hjerta svaghet
har jag nästan ständigt sökt och
sträfvat efter förädling och fred
jag har gjort försök, stridit, ofta
och mycket bedit - men jag har inte
tröt, just denna brest har gjort
mitt armod och min vinnare
jag har sökt själv arbete mig till
vattning, och de de öfver mig vinnare
fjell mot jorden, äro det modet med
dem, så har jag i bange ar bänkt
med min egen vinnare krafter.
och hur för all denna påfänge ståt
hvar för sig, och jag ej för att han
hvar för sig, eller strid eller något
annu från var sida kopier oss
i himmelen och so på
jorden, utan att det är Jesus
försonings arm ger oss allt vittne
för intet, jag har varit öfver
för tro mig tro, men så
liger att det jag gjort det för
att nu. Hur jag fått denna lycka
här tro mig ej - ja! att denna
från samma vinnare Gud
det med jag tro, och är det mig tro.

batten, dock icke i själva staden,
utan ett stycke derifrån, men
Vargäter haerona vara dock
ompl. ass der. Men är det slut
med berättelsen, om Angbats-
resan, jag hade väl något me-
re att säga dig derom, men det
ware af för min mindre vikt, hur-
före jag spar mitt papper för
att säga dig något handclare-
häre. Vargäter haerona beslöde
i Beate-Charlotte, Emma Åker-
man som är guvernanten
och Carl den enda sonen hem-
ma en, kyrkan är gosse. Vi
fyra for i en vagn, då en
fröken ifrån Gloekerstad hemyt-
de de andra, och vi for af
som jag trodde till våra be-
stämmelseorter, men jag bedrog
mig, ty enom köst stadshuset
utefter ett hus i stadswan
bebof af gamla majorskan
namligen för till alla teckilgen-
som uti hönna. Det var mig
en liten spagerrig gammal, men
dock mycket värdig konstlärare
men det var det en olycklig dag
ty hon hade varit sjuk och
ingen från Vargäter hade hört
om henne, så att stackars lille
Beate-Charlotte fick sig en
ganska sträng akagra, som
för mig var ganska åreftig
att åstöras, och tiden var
Der druck

Vargäter d. 7 juli

Min älskade vän

Ach! om jag nu blott för ett ögon-
blick kunde låna din så talande
penna, för att kunna beskriva
för dig så väl ställe som perso-
ner der jag nu vistest, ty hidi-
delning fördrar för att kunna
beskrivas rätt en långt smittalige-
re penna än min egen. Men mig
vill jag göra, det på godt jag kan
och äfven i borgen tillägga något
om min angbatsresa, som kanske
ifråga intresserar dig. På angbaten
gick det mycket offronigt till,
jag sett och talade något med
mitt sällskap och lekte med
Louise Teitlyca, men hela förmid-
dagen icke med någon annan.
När vi kommo nära Södertälje
sågade vi angbaten, som kom
derifrån och jag igen hade mycket
något Fröken Palss, och vi stadda
skricket, men jag betvivlar att hon
kunde komma igen mig. Sedan
tilldrag sig ingenting för en vid
Södertälje, då Fröken Hovens
propagerade sig att falla sig
för tante, och

nijsa sedan, ty hon är den afdrä-
nigaste person som man kan
tänka sig. Jag vistades mycket
i deras hys, ty min hyttkam-
rat var infäst i hela tiden, och
så så vi middag tillsammans
då tante Cloweschöld barjade
att hafva hämning af Bränsken
anordnande, och den kom ju
hanske snart, då flera blefva
sjuka men jag var alldeles frisk
och som den psyke har varit
på Bränsken så du säkert att
du om intet förr, här jag
ad då hon läser många tyvä-
ra. Och som jag var frisk gick
jag omkring utland de sjuka
förs att kunniga finna någon, till
hjälp jag kunde nämligen
och det tyckades mig fullkom-
ligt. Det var en den afdrä, hygg-
lig, god namn, hyllenberg och
hvilken hade sett igenom
med Söderköping. Hon var gen-
omgärdad, men dock var hennes
hänseende ungdomligare än hon
verkligen var, och jag fann
mig mycket bra i hennes säll-
skap, och vi hade passerat Bräns-
ken, hon hade blifvit frisk
och aftonen var kommen, gällde
vi oss på däck, till bredvid
hvar annans, och bjön beskrif
sitt hem och talade om sin
sitt tygsluckiga barn, emell-
om så blev hon

föll, från skostenen, och hvil-
ket i skymsningen utgjorde
ett vackert skådespel
och tyvärr! tyckan att jag
hunnit varad, och fäng, vi
landade med Söderköping, där
hon komnade farlygstr. Hennes
man var, som hennes i färd,
som triherrensman och och
Laryalige ena tante Clowen-
schöld, och de kommo ombord
alla. Den hyllenberg presenterade
sade mig för sin man den han
kallade sin svarta gubbe, och
han erbjöd sig att visa mig
en del af staden, så mycket
vi kunde hinna, på en kvart
hvilket jag genast antog, då jag
kom i tillfälle att få vara
med henne till länga, och
sedan skeddes jag med henne
och han följde mig åter ned
till ångbåten, strax därefter
gaf mig oss af derifrån, och jag
begaf mig till sjöns och be-
trädde scattiden, då den lindes
sade att vi voro snart framme
hvar för jag skyndade att
kläda mig, och när det var
afgjordt, besåg jag staden
Söderköping, min blifvande
hufvudstad, dock vi kunde
icke fara ända fram, utan
måste afgå i båt, hvar för
och dröjde en stund, då vi
icke kom förr än

si många barn, I allmänhet har
han mycket till att göra, hvar
före han sysselsätter sig mycket
med barnene och är verkligt
en mycket bra hushållare.
Sedan är det tante, en magnisk
hvar, make jag knappast sett
i godhet och mildhet, och
jag kan icke bättre uttrycka för
dig hur hon är än då jag kallar
honom en riktig from själ. Han
har visst afföring varit ond, men
det har tror jag mamma icke
håller varit, men det är dock
en stor skillnad, emellom deras
beständiga mildhet, ty tantes
mildhet guldalar sig även till
andra, och dämpas isynnerhet
aldeles dröfligt sig, det jag
tror aldeles icke mamma kunde
göra, men det kommer sig der
att det genomgår denna tydliga
kraftigare religionsämbete, dock
hela andan i huset är gudsrike
särskilds. Fastän några af dem
medlemmar är det mer än jag
kunde ana. Såsom ett exempel
på tantes mildhet och tillika
religiösitet vill jag nämna, när
vi förföll till middagen.
Tante Clavenschöld var för
ty hon var ofta för att fråga
hur tantes mor var och då
honom farbroder Goldfried och
Tante Clavenschöld i en liten
bit på en penning affärer

2. Teckilgen och hennes enda barn,
en omlägrig gosse, mycket vacker
och anten fullt bortskämd, som
annars är ovanligt med gull
grisar. Om Minnons Teckilgen
och hennes mor Major Teckil
gen vill jag sedan berätta om.
Ommedelbart beslöt det att vi
skola fara ensamma och att
tante Clavenschöld och de ann
dra skulle stanna kvar hos
gamla majorshuset, hvilket
i början var mig ganska be
samt, då jag skulle komma de
aldeles ensam bland obekanta
personer. Men besväraden för
svan strack, och det var verk
ligen ingenting att vara rädda
för. Så kom vi då äntligen
fram, och när vi körde upp
gå gården kom fru Teckilgen
emot mig så att om hon hade
tagit emot Vilhelmina, tror
jag det icke kunde hafva ve
rit väntigare, men tog mig
i sina armar och sade mig
den hjertligaste ton "Välkom
men mitt älskade barn, det
var bra snällt att du ville
kom till oss, fastän vi hafva
så tråkigt ju, ty min mor
är så sjuk att vi vänta hvar
dag att hon skall dö, men
jag hoppas du skall få bättre
Detta svar på

gjorde, sedan blif jag inför-
ett rum dock der tydliche
samma lyfva tonadt, fastän
en lika mild stämning uttalade
den, ty när vi kommo in så
Beate-Charlotte, skampell
Peyroner är näst så god och
håller till godo sned att ha
samma rum som jag, ty vi äro
mycket trångbudda, och det
har sjukskrift tagit Sophie för
beredd på. Men tvertom, jag
var så oberedd, som jagorphan-
de vara det, och det föll in dy-
limma afver mina förr så lyf-
luftslott om att eget litet rum
men dock haffas jag, att ingen
märkte denna limma, ty jag
försökte allt för att om möjligt
både i mitt ytter och i mitt rum
något, vetandes att om min
lyfver om ett eget rum, icke
blefva uppfyllt, fick jag
något likt, och haffas jag
och det skedd så verkligen,
ty jag fick för mitt enastående
fredställe, för mig somhet,
och till det ytterst en häst-
rumkamrat jag tynde ha
önskat mig. Dock i början
först vid denna gästning och
sedan när jag icke ^{stod} missade va-
gag hade ett brev som jag sk-
de från tante Sophie genom
beständigt och kallt
hans tid

mycket dock gjorde att jag fick
gratuler i haffas, men tydligt
vis som den icke lindre. Under
middagen bad jag Teitelgen kalla
sig för tante och Beate-Char-
lotte straxt jag eftermiddagen
att jag skulle säga hennes namn
sedan kom afven lieutenant
Teitelgen och bad mig vara
välkommen och tyckte mig
mycket trefflig, som han äfven
är. Han vill jag göra en liten
characteristisk påver de honom
varande huru de i mitt tycke
förefaller att vara.

Lieutenant Teitelgen eller som
jag nu kallat honom, afven idag
farbror, är till sin kropp, en
stor koloss, och gör vanligtvis
i den der slags omkallat kopier
till sitt lynde, ^{hans} han är
beslagadt med farbror farf, dock
icke för långt när så bristfyllt
och pinligt, men mycket ha-
tig, hvilket dock mycket dämpas
af tantes mildhet, och hvilket
han nästan afquidar, afvensom
sina barn hvilka äro honom
alltför kära, och nästan det
första jag hörde honom säga
var, "när Beate-Charlotte sade
mig, så att han hörde, att de
voro så många susen, ty
de voro sjunda."

hemme af handtat eller som en
väs Adelaide säger säsommerat
iför sin esigter, i religionen,
hvilket har utarbetaf af en
nyttä för mig, och hvilket kanske
var af riktigt då jag blickade för
hennes död, ty i Hedsdags dog hon
och jag skulde mycket ha tyckt att
säga om hennes sista lidanden,
men jag tror icke jag kan hafva
uttrymme då jag har besittat
att icke utsträcka mitt blick
längre än till half pidos. yttel
omförmä öfverman blif jag icke du,
förrän på andra dagen då vi
gjordes med Beate - Charlottes en
frömmenad till Glockerstad, men
sedan hafva vi blifvit mycket
bekanta, dock är det juft sagent
ovanligt hos henne, utan är så
der en beskedlig och språklos
flicka som är mycket rolig och
som man kan hitta på något,
hvarat hon får skratta, ty hon
är annars som jag var förr
vid litet alvare samt humör, dock
är hon mycket gynnare än jag
var.

Den äldste soren kallas Urban
är vid Vaakolmen, och kommer
kanske intet hem, medan jag
är kvar. Derefter den som ofta
i mina tankar spelar pufvud
solen i hemmet, och glet är
Beate - Charlotte. Och efter mi
sister är den ertom comot fl
utsegon, då Jan

och icke när farbror och Wilhelm
na, och så berligen skuffe flickor
na Bergius tycke så afven, som de
kände dem riktigt.

Med förste gränsdalen synes det som
lotten (så kallar jag henne för
kortfickan skult) vara en snäll
vänlig landflicka som i yttel
verkligt sade ja till alltting,
men man beköper blott höra
hennes yttra sina ösigter något
mera, och man skaffar finna
helt annat och märkverdig
nog, tror jag att hon verkligen
infäste hafva funnit något
afveransstämmelse med mig,
ty hon uppsade snart för mig
sitt hjertas kärnare, och
jag fann der en skön blenad,
en äkta perla och det var ett
lif med lyck. så rent så fast
så lyckligt, ^{är} ~~Handen~~ ^{förste} ~~frälse~~
jag har sett ett sådant lif, utan
att hafva undvikit verlden,
men hon finner just intet
deri, men fortfar ännu, och för
att lugna dig så skall jag lofa
att icke med ett enda ord bedja
hennes draga sig derifrån, ty hos
hennes har Anden fått mera af
magt, och kan der för mera
utträtta än hundratal af
minne böner. Vi bruka om gull
göra länge promenader och
lä samspåka ofte i religion
eller hvar vi bef
int in

glädje att se huru småle hon är
emot de fattiga, och huru glada
de äro när hon kommer, när vi
återvända äro de andra nästan
alltid i sång och då gå vi in i
vår lilla kammar. När vi ha
gått så det är skymt när vi kom
ma hem, så säger hon, skall vi
icke läsa nu först, sedan vi
se I da, och så tager hon fram
min Bibel, och vi läsa till
sammans aldeles som förr jag
och du gjorde, och likaså läser
vi först det mesta om morner
na tillsammans. Hon är ver-
ligen förel i sång och då när
jag är färdig att lägga mig i min
säng går jag och ger henne en
aftonkys och när jag är kom-
men i sång så går jag ännu en
gång godnatt. Jag skulle hafva
önskat att jag dig som smilt
reus och alla rummen, och
de öfriga barnen hvilka äro
Carl, Ellen, Caroline och Emma,
blott två är gamla, men tiden
räcker icke till då jag vill så
länge som möjligt herätta
om kätten, Gledes första anda-
lige lif började sedan för mig
i sedan, men hon kom icke till
härskel deri, förän i höj genom
Rudins predikningar, och samt
med en flicka. kallad Clara som
som bodde här i trakten, men
som är ute som gouvvernant.
verkligen att jag
lita på de fika

3
liten häftig och uttrappad, det vägs
jag minnsklighet på att hon gifver
ut mera, hufvudsakligen tante och
med den mildaste ton afbrut
hon om med de orden "afte dig
färdig till, flera sådana exem-
plet skulle jag kunna anföra, och
jag bemojar att dig själv att tänka
huruvida du finner att sådana
här, det en sådan emotioniska
är hussmor. Gled är verkligen en
sådan människa som jula och
minsta tilldragande, hvar en
genom sitt yttre (men åtminstone
så hon är en stor rullig tufflig
hussmor) eller genom goda hyfs
och talanger eller några någon
stor lefvergifva i ett eller annat
ämne ande verkligen ädrager
sig människors tycke, åtminstone
fitt. Sedan är det Emma älska-
man som är gouvvernant för
de två yngre flickorna, hon
är verkligen liten lik mig såväl
till utseende som till sin del
till sin inre gifva, det vill
säga en enkel flicka, som kan
så den liten af hvarje, men
så den mycket liten som jag,
dock hvar som skiljer sig åt
är våra tankar i religion, ty
hon har visst en mycket fast
och harske åsien bra, men icke
i smilt tycke, men vi talar
icke afte vid i det ämnet, men
jag har afte under denna tid
att Tantes mor har